

„Ak ho nevidíš, tak je preč,“ dodal Dwight, „ a nehovor mu, že nám všetkým chýba.“

„Nepoviem mu to,“ uškrnul som sa.

Dav spolužiakov s nevyriešenými prípadmi sa začal rozchádzať, zostala len jedna osoba.

„Hm, Sam, môžeš na sekundu?“ oslovila ma Dylan. Tvárila sa nervózne. „Musím sa s tebou rozprávať medzi štyrmi očami.“

„Pravdaže, Dylan,“ povedal som. „Na obede. Musím ešte predtým niečo vybaviť.“

Prikývla a ja som zamieril po schodoch na druhé poschodie. Na chodbe viseli plagáty so slovami: „Chýbaš nám, Škrečkosaurus rex!“ „Vráť sa, hrdina Školy Horaca Hotwatera!“ Otvoril som dvere na miestnosti číslo 223b, mojej klubovni, a náš hrdina ma takmer zrazil z nôh.

„Uf, dobre.... uf, som veľmi rád, že ťa vidím!“ opakoval som a Rex ma stále búchal hlavou do brucha. Z lásky.

Zatvoril som za sebou dvere. Ten malý darebák žil potajomky v tomto bývalom sklade, kde som mal posledné knihy vypožičané z knižnice, napríklad *Najväčší kýchači v Európe* alebo *Kompletný sprievodca za-*

kladačmi z manilského konopného papiera. Mal som pocit viny, že tam držím Rexa celé dni a nemá čo robiť. No bol tam podľa mňa v bezpečí, keď beriem do úvahy, čo mu v poslednom čase hrozilo. Nazval by som to Program presídlenia škrečka do bezpečia (alebo niečo v tom zmysle).

„Tu máš obed.“ Rozzipsoval som vak a vybral deväť sendvičov s paprikovým syrom. Škrečkosaurus rex sa hneď vrhol na svoju korisť, takmer som prišiel o jednu ruku. „Kým budeš jesť, môžeme si prejsť naše prípady,“ navrhol som. Každý dobrý detektív potrebuje partnera a ten môj mal len niekoľko centimetrov na výšku a bol to hlodavec, ale neuveriteľne silný. Vtipne som nazval našu detektívnu kanceláriu Rex & Gibbs.

„R&G má veľa otvorených prípadov a ja netuším, odkiaľ mám začať. Od Tininej gumy?“ opýtal som sa, listujúc v zápisníku. „Alebo Dwightovým fotoaparát-

